

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב סמל בכיר חיים טורג'מן ז"ל

בן יפה ורפאל

נולד בטבריה

בתאריך ט' בתמוז תשל"ה, 18/6/1975

התגורר בירושלים

התגייס בשנת 1998

שרת במשטרת ישראל

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך י"ג באב תשע"ג, 20/7/2013

נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 12 שורה: 5 קבר: 5

הותיר אחריו אישה ושתי בנות, אם,

שני אחים ושתי אחיות

בן 38 בנפלו

קורות חיים

בן יפה ורפאל. חיים נולד בטבריה, בבית חולים פוריה, ביום ט' בתמוז תשל"ה (18.6.1975). ילד שני במשפחה, אח של שלמה (שלומי), אביבה, אבי ושני.

חיים גדל בטבריה. הוא למד בבית הספר היסודי "ענבלים" בעיר. משסיים בית ספר יסודי בחר, עם כמה מחבריו הטובים, להמשיך ללימודים תיכוניים ב"אורט יד לבוביץ" בנתניה, בשילוב מגורים בפנימיית "אורט" המקומית. חיים התאקלם נהדר בפנימייה ובבית הספר התיכון, זכה למורים מוצלחים, למד היטב וסיים את לימודיו עם בגרות מלאה במגמת חשמל. בפנימייה חיים גם רכש חברים וחברות לכל החיים.

כולם הכירו אותו כחבר טוב, אוהב ועוזר, נער שובב שאהב לצחוק ולבדר את כולם ובכל מסיבה נודע כ"ליצן החבורה". באחת ממסיבות החברים הם כתבו על חיים: "מספר בדיחות לרוב / אוהב לשמוע זוהר ארגוב / בחור בעל לב זהב / שכל דבר אצלו להפוך לשמח חייב".

בשנת 1993 התגייס חיים לצבא. הוא שירת בחיל האוויר, בבסיס תל נוף, בתפקיד חמש מטוסים. לאורך כל שירותו זכה חיים להערכת מפקדיו כבעל ידע מקצועי וכבעל יכולות ארגון וניהול.

בשנת 1997 סיים חיים את שירותו הסדיר. זמן קצר אחר כך הוא עבר לגור בירושלים, וב-1998 התגייס למשטרת ישראל.

בשנת 1999 נשא חיים לאישה את חגית, אותה הכיר בשירותו הצבאי. חיים וחגית הקימו את ביתם בירושלים. טל נולדה בסוף שנת 2000, ושירה ב-2006. חיים היה איש משפחה נפלא, סיפרה רעייתו, בעל אוהב ודואג ואב למופת, איש צנוע וחבר אמיתי. בכל עת, ועל אף עבודתו המרובה, היה שותף מלא לגידול הבנות ולשמירת ההרמוניה בבית. סיפרה חגית: "חיים היה אבא למופת, הדואג לבנותיו טל ושירה במסירות אינסופית, חבר, בעל ואדם שרק איתו אפשר לחלוק דברים אמיתיים על החיים. רק אלוהים שבשמים יודע כמה אהבה ומסירות היו בינינו. איש צדק שאהב את כולם, נעים הליכות, שומר צדק ושלוש".

אחרי שעבר קורס שוטרים הוצב חיים כסייר בתחנת "עוז" בשכונת ארמון הנציב בירושלים, תפקיד אותו מילא בהצלחה כחמש שנים, כשבשנה האחרונה היה ראש צוות סיור. בשל כישוריו והיכולות הגבוהות שגילה קודם חיים למחלקת חקירות בתחנת עוז, בתפקיד חוקר בכיר. בשנים הבאות הוא נחל הצלחות רבות בתפקיד, וזכה לשבחים רבים. בשנת 2008 בחר חיים לקחת פסק זמן מחקירות ולהתנסות בבילוש (בתחנת עוז). גם בתפקיד זה קצר שבחים, אך לאחר כשנה החליט לחזור לחקירות, שכן שם הרגיש שהוא מפעיל את גלגלי המוח שלו בצורה הטובה ביותר ומביא לביטוי את מלוא יצירתיותו ויכולתו בניהול תיקים באופן מקצועי ומיומן ביותר.

חיים פעל באחריות ובמסירות רבה לאורך כל שירותו במשטרה. סיפר מפקדו: "מתחילת דרכו בלט חיים בנתוניו האישיים, אך יותר מכול במסירות האינסופית ובנשמה שהשקיע בכל אירוע ובכל תיק חקירה. על כך יעיד תיקו האישי המלא במכתבי הערכה של אזרחים ומפקדים. כך למשל ב-2005 כתב אזרח לאחר שחיים טיפל באירוע בו נפטר בנו במפתיע: 'אנו מוצאים לנכון לשבח את היחס האנושי החם והנפלא שהוא גילה, את יעילותו ואת דאגתו הכנה להקל עלינו בשעה כה קשה לנו. התנהגותו הוסיפה כבוד רב למשטרת ישראל'".

בשנת 2009 נבחר חיים לשוטר מצטיין במחוז ירושלים והועלה לדרגת רב-סמל מתקדם. בשנת 2010 הוא נבחר לשוטר מצטיין של תחנת עוז, על הצלחתו בטיפול בתיקי חקירה מורכבים ובפענוח תיקים בתחום עבירות רכוש. "בפעילותו פעל על פי ערכי הארגון תוך גילוי אחריות, השקעה ואכפתיות", כתב בתעודה מפקדו של חיים. בתעודת הערכה נוספת שקיבל חיים כתב עליו מפקד המרחב: "חוקר איכותי ומקצועי, אשר חונך חוקרים חדשים במסירות, בהשקעה ובסבלנות אין קץ. מפגין מוטיבציה ונחישות, דבקות במשימה, מקצועיות ותחכום עם מוסר עבודה למופת, המהווה דוגמה אישית לכל השוטרים".

תפקידו האחרון של חיים במשטרה היה סגן ראש משרד החקירות והבילוש בתחנת עוז. חבריו מספרים שכשהיה מגיע בבוקר לתחנה תמיד ליוו אותו שמחה, עליזות וחוש הומור. ספד לו סגן ראש העיר קובי כחלון: "אדם יחיד ומיוחד. אבא במשרה מלאה, באהבה אינסופית לפני המשמרת ולאחר המשמרת. בן לאימא שאוהב ודואג מתוך רגש עמוק שאין שני לו. אח יחיד ומיוחד. בעל דואג ואוהב. חבר לכל הסובבים אותו. לכולנו נתת את מלוא תשומת הלב ... איש הומור וצחוק. איש רצינות ויעילות. איש של אנשים".

בחודש דצמבר 2011 חיים חלה במחלת הסרטן. הוא התמודד עם המחלה בגבורה ובאומץ לב, כשהוא מפגין רצון עז לנצח למען בנותיו הקטנות ולמען משפחתו, אשר ליוותה אותו בנאמנות וחיוקה אותו לאורך כל התקופה.

במהלך מלחמתנו במחלה זכה חיים לנסוע לטיול באירופה לכבוד בת המצווה של בתו הבכורה טל, טיול בו הוא נהנה עד מאוד וכולם נהנו מחברתו. חיים נפל בעת מילוי תפקידו ביום י"ג באב תשע"ג (20.7.2013), אחרי מאבק בן עשרים חודשים במחלת הסרטן. בן שלושים ושמונה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר אישה ושתי בנות, אם, שני אחים ושתי אחיות. חיים הועלה אחרי נפילתו לדרגת רב-סמל בכיר. על מצבתו של חיים נחקקו המילים: "סור מרע ועשה טוב. בקש שלום ורדפהו" (תהילים ל"ד, ט"ו).

חגית, רעייתו של חיים, ספדה לו: "חיים שלי. אתה חסר לי ואני מתגעגעת אליך מאוד. קשה לי המחשבה שאתה כבר אינך כאן לידי. טל הנסיכה שלך ושירה הבובה שלך גם כבר מתגעגעות, ורוצות אותך במיטה שלך בחדר ... אני בטוחה שאתה שומר עלי ועל הבנות מלמעלה ותמיד תשמור, תייעץ ותחייך אלינו עם החיוך המקסים וכובש הלבבות שלך". ספדה לחיים גיסתו סיס: "חיים. היית חלק בלתי נפרד מהמשפחה, גיס אהוב וחביב על כולם, עם חיוך גדול ולב רחב. מהיום בו נודע לנו כי חלית כאבנו את כאבך. היית בעינינו גיבור שנלחם על חייו ונטעת בנו תקווה וכוח לעזור ולתמוך ... אנחנו אוהבים אותך, ונזכור תמיד את הימים היפים שעברנו יחד. נוח על משכבך בשלום. הינך חרוט בליבנו ובזיכרוננו לעד".

אלברט, החם של חיים, ספד לו: "חיים, 15 שנה כל יום הייתי רואה אותך על מדים של משטרת ישראל מגולת, מצוחצח ויפה תואר. היית כמו בן בית, כל הזמן עזרת לי. היית חתן למופת אף פעם לא שמעתי ממך מילה רעה ולא ויכוח קטן. חיים, תודה על היחס הטוב שקיבלנו ממך.

חיים, אני מבטיח לך כל הזמן שאני ורימונד בחיים לא נעזוב את חגית, טל ושירה הם תמיד יהיו חרוטים בליבנו."

מפקדו של חיים ספד לו: "בכל קבוצת ספורט יש שני סוגים של שחקנים. מחד השחקנים המקצוענים ומאידך שחקני הנשמה, שנוסף על היותם מקצועיים ומובילים מביאים מעצמם את הניצוץ שיש רק למעטים. כזה היית, חיים. שחקן נשמה שסחפת אחריו את כולנו. כך המשכת לבוא לעבודה גם לאחר שהתגלתה המחלה בשנת 2011, כך חלקת איתנו את הידע והמשכת באכפתיות לעקוב אחר התיקים, כשאתה מתחקר, דואג ונותן עצות ... חיים היה חלק מאיתנו. הוא הטביע את חותמו על המרחב. לכתו מותיר בנו חלל עמוק". ספד לחיים עמיתו מתחנת עוז: "חיים. אתה חסר למשפחת תחנת עוז. מראה פניך המחויכות, הנעימות והשלווה שהשארית בכל מקום בו היית, העזרה לזולת, כל אלו ויותר יחסרו לנו.

משפחתך תמשיך להיות חלק בלתי נפרד מאיתנו, נעשה כל שנדרש ללוות אותם בכל אשר יפנו.

חיים. תמיד תהיה בליבי ובלב כל אחד שהכיר אותך. דמותך תהיה חקוקה וננצור את זכרך לעד. אני מודה לך שזכיתי להכירך ולעבוד במחיצתך".

טל, בתו הבכורה של חיים, כתבה: "אבא גיבור בעיני. עבר המון בשנתיים האחרונות, סבל כאב רב ולא פשוט. הוא היה מוגבל בהרבה דברים, וכמובן התבאס וכעס שהוא כבר לא יכול היה לקום ולעשות מה שהוא הכי אהב לעשות: להעלות חיוך ולשמת את האנשים שהוא אוהב ... אבא לימד אותי כל כך הרבה, כמו לא לאבד תקווה, להאמין להכי טוב, להיות הכי חיובי גם כשהמצב גרוע, קשה או לא טוב.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הוא היה מודל לחיקוי ולהערצה, כל כך מיוחד, חכם וטוב לב ... חסר לי לחזור הביתה, לתת לאבא נשיקה וחיבוק גדול ולספר לו במרץ על יומי בבית הספר. תמיד הייתי מראה לו את המבחנים ואת העבודות והוא היה עובר שאלה שאלה מבלי להתעצל! תמיד היה גאה ושמח, גם כשהמבחן לא היה מוצלח, ותמיד נתן לי תקווה לשפר ורצון להגיע להכי טוב.

באחד הימים לא מזמן, כשחזרתי מבית הספר, רצתי לחדר שלו ושל אימא לתת לו חיבוק, אך פתאום נזכרתי שאבא כבר לא פה ... אני יודעת שהוא שומע אותי ורואה אותי. אני מאמינה בזה, אני יודעת, אני מרגישה את זה! אבל חסרה לי התגובה, העצה כשצריך, הצחוקים והתקשורת איתו שכבר אין לי. פתאום הכול התנפץ והלך.

אחד הדברים שהכי אהבנו זה ערבי שני וחמישי. היינו מחכים לזה תמיד, לפתוח את הטלוויזיה ולראות משחקים של מכבי תל אביב בכדורסל. כל כך אהבנו את זה, פשוט לשבת שעה וחצי, לעודד, לצחוק ... היום אני עדיין רואה משחקים ולא מפספסת, אבל בלי אבא ... פתאום הכול התנפץ. אין כבר את זה, אין את אבא. זהו, עכשיו צריך להתחיל לחיות, סדר חדש, חיים חדשים בלי אבא. הקושי רב, גם יש כאב ועצב להתמודד איתו וכל כך חסר התמיכה והאהבה שלו ...

תמיד נזכור אותך אבא יקר. אתה תמיד בליבנו, אף פעם לא נשכח אותך, תמיד בלב ובנשמה. אני אימא ושירה נמשיך את החיים כמו שרצית שיהיה. גם כשהיית חולה רצית שנמשיך ולא נפספס דבר.

אימא שומרת עלי עכשיו, ומנסה למלא את החלל הריק שהשארת. נתת לה כוחות והשארת לה לטפל בי ובשירה. כנראה שסמכת עליה, וידעת שהיא תטפל בנו למרות הקושי והצער הרב שהשארת לה.

אבא אני אוהבת אותך".

חודשים אחדים לפני מותו ביקש חיים לטפח את גינת בית אמו בטבריה ולטעת בה עצים, וכל משפחתו נרתמה ונענתה לבקשתו המיוחדת, בקשתו האחרונה, בכאב ובעשייה רבה. אחרי נפילתו כתבו בני המשפחה: "נטיעת עצי פרי בגינה מסמלת את היופי הישראלי, האהבה למולדת, כשם שחיים שאף להכות שורשים באדמת הארץ: 'וכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל' (ויקרא י"ט, כ"ג). העץ והנטיעה מסמלים את הנתינה שחיים אהב לתת למען האחר בלי קבלת תמורה, תקוותו בעמידה איתנה לעד. חיים כאיש שאהב את החיים השאיר אחריו עצים שהינם יצור חי ובעל משך חיים ארוך. העצים מהווים זכר לעבר, סמל ההווה ותקווה לעתיד".

יפה, אמא של חיים ספדה: "חיים – אתה בלב שלי כמו לפיד שבוער בתוך הלב. אמא אוהבת אותך ומתגעגעת אליך תמיד. כל דקה וכל שנייה".

בחודש אוקטובר 2013 נחנך במרחב מוריה של משטרת ישראל בירושלים בית כנסת על שם חיים, בית הכנסת "אור החיים". בתחנת עוז, בה שירת חיים, הוקמה פינה המנציחה אותו. באתר "גלעד לזכרם" של משטרת ישראל נפתח עמוד לזכר חיים ובו, לצד קורות חייו ודברי הספד, תמונות רבות שלו במחיצת בני משפחתו, חבריו ועמיתיו לשירות.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ביום 10.9.2014 התקיים בירושלים "מרוץ לחיים" – מרוץ למרחקים של עד עשרה קילומטרים, שנערך לזכר חיים בארגון ובהשתתפות של אנשי משטרת ישראל ומתוכנן להיות אירוע זיכרון שנתי.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)